

Vasadi Péter

KINT IS, BENT IS A VILÁGOSSÁG

I

Hosszan fejtegetem előtted,
miért
jött el, hová igyekezett,
hogyan földte föl kreol
arcát s szólalt meg soha
nem hallott nyelven, s el-
jött-e egyáltalán, az volt-e,
akinek
mondta magát, s mutatta meg
a tájat, mintha egy függőnyt
húzna félre lassan s egyen-
letesen, sziklák benne, vörös
fény, feketébe mélyülő kékes
árnyalatok, kopár sík s a nap
pázmájában a virágok
sokadalma: mikor így feszegetem
a dolgot, megszegve rég fogadott
hallgatásomat, azt mondd:
Csönd legyen... Belém fojtod
a szót, én meg fölnevetek;
csakugyan. Minek ennyi? Teremt
ez a tiltás: legyen csönd.
Szálazza magát, szellőzködjék,
szakadjon ki a falból bármi,
nem új.
Mindig a csönd a legújabb.
Elágazik, mint kezdetben a
csillag s elered, mint az
ősi eső.
Legjobb szándékomat töri
ketté ez a cezúra, mégis
a metszés ment meg a szét-
hullástól.
Elporlaszt, megüresít, földarabol,
aki biztat a szóra. Te letakarod
kendővel
a szülést. Én kiárusítom.

II

Utcasaroktól lépegetek utcasarokig,
amíg végiggondolom s ki is ejtem
félhangosan mondatodat, egy
talponálló kocsmazajongásában,
mely a kivágódó ajtók közül
dől a nyakamba, mint lavór
mosdóvíz jobbról, balról
az elsüvítő autók gumija
serceg, ácsszekeerce üt tíz-
centis szögeket a gerendába
főnt;

kutya visít a kerítés rácsa
mögött, s ebben a hang-mocsárban
aranyislóként kígyóznak
szavaid, Edith, akit kőnek,
Steinneke nevezett el angyalod,
holott puha vagy; ha nem volna
oly kegyetlen, azt kellene
mondani rólad: izzó kemencében
kisütött kenyérünk vagy te.
Micsoda éle a szellemnek.
Szelídsége az értelemnek.
Engedelmesség a tudásban.
Ha több fényt akarok, írod,
válasszam a sötétséget –
magamat.

Minthogy hamarabb követem el
a rosszat, mint megfoganom,
nyugalomhoz is csak viharon
át juthatok el; bennem van a
Világosság.

Legyen bár keskeny, mint padlás-
résen besütő napfény.
Belülről kifelé elborít aztán.